

تجربه کشورهای آسیایی در مورد آزیست

در حال حاضر ۷۰ درصد از تولید سالیانه آزیست در سه کشور آسیایی انجام می‌شود [۴]. در سال ۲۰۰۳ کشورهای آسیایی حدود ۵۰ درصد از مصرف جهانی آزیست را بخود اختصاص دادند که در این میان چین با ۴۹۱۹۵۴ تن، هند با ۱۹۲۰۳۳ تن، تایلند با ۱۳۲۹۸۳ تن، ویتنام با ۳۹۳۸۲ تن و اندونزی با ۳۲۲۸۴ تن بزرگترین مصرف‌کنندگان را تشکیل می‌دادند [۵].^۱ در این ناحیه تنها ژاپن در فوریه ۲۰۰۷ مصرف آزیست را متوقف کرده است. وزارت کار کره هم اعلام کرده که منع مصرف آزیست در سال ۲۰۰۹ در این کشور انجام خواهد شد ولی جزئیات چگونگی این امر نامشخص است [۶].

تجارت آزیست بسیار سودآور است و این موضوع می‌تواند تاثیرات قابل توجهی در بالاترین سطوح حکومتی داشته باشد.

لابی آزیست با یک سرمایه‌گذاری قابل توجه حرکتی را ساماندهی کرده که در رسانه‌ها "مصرف کنترل‌شده" آزیست را مطرح نماید. این اصطلاحی است که در دیدارهای دوستانه با صاحب‌نظران آزیست و در ارتباط با صنایع از آن استفاده می‌شود. اگر در کشورهای صنعتی که

۱- ایران با مصرف سالیانه ۵۵ تا ۶۰ هزار تن پس از چین، هند و تایلند در رتبه چهارم بالاترین مصرف‌کنندگان آزیست در آسیا قرار دارد (مترجمین)

قوانین محکمتری دارند، شرایط کاری بهتر نظارت می‌شود و نیروی کار آموزش بهتری می‌گیرد "مصرف کنترل شده" آزیست دست نیافتنی است چگونه در آسیا می‌توان به آن دست یافت؟

سانجیوپاندیتا^۱ از Asia Monitor Resource Center در هنگ‌کنگ گزارش می‌دهد که کارگران آسیایی اغلب بسته‌های آزیست را با دست باز می‌کنند یا از چکش برای پاره کردن بسته‌های آزیست استفاده می‌کنند و غبار آزیست در همه جا پخش می‌شود. او شرایطی را که در بازدید از یک کارخانه تولید ورقه‌های آزیست در ویتنام مشاهده کرده اینگونه توصیف می‌کند: "حدود ۱۰۰ کارگر در سه شیفت کاری در کارخانه‌ای که فقط یک خط تولید بسیار قدیمی پوشیده از غبار آزیست داشت کار می‌کردند. کارگران از هیچگونه لوازم حفاظت فردی مناسب استفاده نمی‌کردند و تنها برخی از آنان صورت خود را با تکه‌ای پارچه پوشانده بودند. آنها از چاقو برای بازکردن بسته‌های آزیست استفاده می‌کردند. این بسته‌ها از قزاقستان به این کشور صادر شده بودند. آنها با وسایل چوبی به تکه‌های آزیست ضربه می‌زدند تا قبل از اینکه آنها را در ماشین خردکنی بریزند کاملاً به حالت پودر در آید. لباس‌های آنها با غبار کریزوتایل پوشیده شده بود. کارخانه سیستم تهویه مناسبی نداشت فقط چند فن هوای کارخانه را به محوطه اطراف پراکنده می‌کردند [۷]."

در صنعت تخریب کشتی رویه معمول برای قسمت‌هایی که با آزیست عایق‌کاری شده این است که توسط دست این عایق‌ها برداشته و در آفتاب خشک شود تا دوباره به فروش برسد. هوایی که توسط کارگران استنشاق می‌شود سرشار از آزیست است.

موفقیت صنایع در گمراه کردن مردم را می‌توان با خواندن قسمت‌های از جراید منتشر شده در نشریات تایلند، اندونزی و هند مورد قضاوت قرار داد:

❖ آخرین مطالعات علمی نشان می‌دهد که آزیست کریزوتایل یک ماده بی‌خطر است.

(چاندرا الیفن معاون کارخانه تولیدات سیمان) [۸].^۲

❖ آنچه ما نیاز داریم این است که به سوی رویکرد مسئولانه که بر مواجهه حداقل با

کریزوتایل تاکید می‌کند حرکت کنیم (آقای سارال^۳ رئیس کمیته علمی اندونزی)

1 - Sanjiv Pandita

2 - Chandra alifen

3 - Sjahrul

- ❖ بله خطر وجود دارد ولی این خطر در مقایسه با سیگاری‌ها خطر کوچکی است، خطر سیگاری‌ها که ۸۸۰ از ۱۰۰۰۰ نفر است بزرگتر است. تا زمانی که تائید قاطع علمی بر مضر نبودن کریزوتایل وجود ندارد از این ماده باید استفاده کنیم. (آقای سیرچان^۱ رئیس بخش کنترل مواد مضر در وزارت صنایع تایلند)
- ❖ آزبست سیمانی که در هند مصرف می‌شود هیچ خطری برای سلامتی ندارد (مصاحبه با ساراف^۲ رئیس انجمن تولیدکنندگان محصولات آزبست سیمان - هند)

- ❖ آقای پاندیتا معتقد است که گروه‌های در خطر به علت مواجهه با آزبست در آسیا شامل موارد زیر هستند:

- ✚ کارگرانی که با مواد عایق کاری و لنت ترمز و کلاچ سروکار دارند
- ✚ کارگرانی که در فعالیتهای تخریب کشتی در هند بنگلادش و چین مشغول کار

هستند

✚ معدنچیان معادن کریزوتایل در چین [۹] و قزاقستان

✚ افراد معمولی جامعه

افزایش مصرف آزبست همراه با عدم وجود قوانین لازم و حفاظت‌های مورد نیاز هنگام کار، ما را مطمئن کرده است که اپیدمی بیماری‌های مرتبط با آزبست که در انگلیس، آمریکا، اروپا، استرالیا و ژاپن مستند شده است در چین، تایلند، ویتنام، اندونزی، پاکستان و کره نیز اتفاق خواهد افتاد.